

РЕШЕНИЕ

№ 3367

гр. София, 22.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 63
състав**, в публично заседание на 17.05.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Димитрина Петрова

като разгледа дело номер **11288** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.10а, ал.1 от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/, във вр. с чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на С. М. Х., гражданин на П., [дата на раждане], чрез адв. М., срещу отказ за издаване на виза за краткосрочно пребиваване вид „С“ за Република България от 03.11.2022 г. на консул в Генералното консулство на Р. България в Д., О..

В жалбата се излагат съображения, за нарушение на материалния закон и съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Сочи, че оспорения отказ е немотивиран, като не са ясни причините, поради които е отказано издаването на виза. Не са спазени изискванията за форма на акта, както и че същият не е съобразен с представените доказателства. Моли съдът да постанови решение, с което да отмени обжалвания отказ.

В открито съдебно заседание жалбоподателят се представлява от процесуален представител адв. М., който изцяло поддържа жалбата и иска от съда да се отмени заповедта.

Ответникът – Консул на Генералното консулство на Р. България в Д., чрез процесуалния си представител, счита жалбата за неоснователна. Подробни съображения излага в писмени бележки. В съдебно заседание не се представлява. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със Заявление рег. № 22000951 от 29.09.2022 г. С. М. Х., гражданин на П., [дата на раждане] , поиска издаване на виза за краткосрочно пребиваване вид „С“ от Посолството на Република България в Д., Обединени арабски емирства. Посочил е за планирана дата на пристигане в Ш. пространство на 12.11.2022 г. и за планирана дата на напускане – 12.12.2022 г. В графата за цел на пътуването е посочил туризъм, като я е допълнил с посещение на приятели. Посочил, е, че престоят ще бъде в хотел „К. Б.“ в [населено място], [улица], като разходите за пътуване и за издръжка по време на престоя се покриват от кандидата.

Към заявлението се съдържа потвърждение на резервация от хотела за периода 12.11.2022 г. – 12.12.2022 г. Приложена е застрахователна полица при пътуване с имената на жалбоподателя със срок на покритие от 28.09.2022 г. до 12.12.2022 г., резервация на самолетни билети, извлечение от банкова сметка с информация за налично салдо и сертификат за назначаване на работа.

Постановен е оспореният отказ за издаване на виза за краткосрочно пребиваване (виза вид „С“), за Република България от 03.11.2022 г. на Консула в Генералното посолство на Република България в Д. по заявление за издаване на виза рег. № 22000951 от 29.09.2022 г. С. М. Х.. Като правно основание за издаването му е посочен чл.10, ал.1, т.17 ЗЧРБ, а като фактическо – направените изявления и намерения за пътуване не доказват по категоричен начин, че ще бъдат спазени условията на пътуване и пребиваване в България.

От представено иприето по делото, в изпълнение на разпореждане на съда Писмо Вх. № 16297/27.04.2023г., по описа на АССГ, изд. от ДАНС, техен рег. № М-7931/24.04.2023г., се установява, че съгласувателната процедура по подаденото заявление за виза е осъществено от Специализирана дирекция „М“-ДАНС, като при извършена проверка е установено, че за периода, за който е поискана визата, лицето С. М. Х., гражданин на П., няма направена резервация и същата не е потвърдена, за посочения от него хотел „К. Б.“, за посочения от него период на пребиваване в България, по заявлението за издаване на виза.

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд София-град намира предявената жалба за процесуално допустима, подадена в законоустановения срок от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване.

По същество жалбата е неоснователна по следните правни съображения:

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, във връзка с чл. 146 от АПК, в настоящото производство съдът проверява законосъобразността на оспорения акт, като проверява дали е издаден от компетентен орган и при спазване на законоустановената форма, спазени ли са процесуалните и материалноправни разпоредби, относно издаването му. По силата на чл. 9г, ал 1 от ЗЧРБ оправомощени от ръководителя на съответната структура длъжностни лица в МВнР, в дипломатическите и консулските представителства на Република България в чужбина и в органите за граничен контрол могат да вземат решения за издаване, за отказ за издаване, за анулиране и отмяна на визи, а в службите за административен контрол на чужденците - за анулиране и отмяна на визи, при условия и по ред, определени с наредбата по чл. 9е, ал. 1.

Със Заповед № 95-00-254 от 03.10.2011 г. на министъра на външните работи са определени длъжностни лица от Дирекция „К. отношения“ на МВнР, компетентни да вземат решения за отказ за издаване на виза, и е възложено на ръководителите на

дипломатическите и консулски представителства да определят с писмена заповед консулски длъжностни лица, които да съставят, подписват и връчват формулярите по образец.

Съгласно възможността за делегиране на правомощия, уредена в чл.9г, ал.1 ЗЧРБ и чл.34, ал.1 Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим /Н./, със Заповед № Ав-02-73-1/02.08.2022 г., издадена от завеждащ консулска служба в Генералното консулство на Р. България в Д., О. К. А. е определен за консулско длъжностно лице, което да подписва откази на визи по реда на чл. 34 Н.. Предвид изложеното съдът приема, че актът е издаден от компетентен административен орган.

Актът е издаден в предписаната от закона писмена форма - формуляр по образец, съгласно приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 Н.. Не се установи в хода на производството да са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, поради което не е налице отменителното основание по чл.146, т.3 от АПК. Административното производство е проведено след сезиране със заявление, подадено от лице, желаещо да получи виза за краткосрочно пребиваване в Република България, като заявлението е разгледано по електронен път чрез Националната визова информационна система.

В конкретни случаи, е постановен отказ по искането за издаване на виза на чужденеца, тъй като е прието, че целта на пътуването не е убедително доказана и са налице основателни съмнения относно направените от чужденеца изявления.

Съгласно чл.9ж, ал.1 от ЗЧРБ за издаване на виза кандидатът подава попълнено и подписано заявление по образец, към което прилага документи, доказващи целта на пътуването, като образците на заявленията за издаване на визи се определят с наредбата по чл. 9е, ал. 1. Изискуемите документи, които се прилагат към заявлението за виза, са уредени в чл.13 - 17 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (Н.), вкл. документи, доказващи целта на пътуването, документи за осигурено настаняване или доказателства за достатъчно средства за покриване на разходите по настаняването, документи, доказващи че кандидатът разполага с достатъчно средства за издръжка както за срока на планирания престой, така и за завръщането си в държавата на произход или пребиваване, валидна медицинска застраховка за пътуване в чужбина, която да покрива целия период на планиран престой или транзитно преминаване с минимален размер на покритие 30 000 евро, доказателства, удостоверяващи притежаването на необходимите финансови средства за издръжка за всяко транзитно преминаване в размер минимум 50 евро или тяхната равностойност в левове или в друга свободно конвертируема валута.

В случая, към заявление рег. № 22000951 от 29.09.2022 г. С. М. Х. е приложил част от посочените по-горе документи. Същевременно, отказът е постановен с мотиви за недоказаност на целта и условията на пребиваването, като направените изявления и намерения за пътуване не доказват по категоричен начин, че ще бъдат спазени условията на пътуване и пребиваване на територията на страната. Отбелязано е, че хотелската му резервация не е потвърдена при извършена проверка. Безспорно, целта на пътуването по смисъла на чл.9ж, ал.1 ЗЧРБ и чл.13, ал.2, б.“а“ от Н. подлежи на доказване от страна на апликанта. В тежест на чужденеца е да докаже каква ще точно целта на престоя му и обстоятелството, че същият има средства за издръжка и подслон, за да се издаде искания акт.

Посоченото в отказа правно основание по чл.10, ал.1, т.17 от ЗЧРБ предоставя възможност да се откаже заявената виза, когато апликантът не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване. Следва да се отбележи, че съгласно чл. 13, ал. 2, б. б) при подаване на заявление за виза в зависимост от целта на пътуването и вида на визата, за която се кандидатства, кандидатът представя в съответствие с Приложение II от Регламент (ЕО) № 810/2009 на Европейския парламент и на Съвета за създаване на Визов кодекс на Общността (Визов кодекс) документи за осигурено настаняване или доказателство за достатъчно средства за покриване на разходите по настаняването. Видно е от обсъдените документи, приложени към заявлението за виза, че са представени доказателства само за пътуването на жалбоподателят. Досежно целта, издръжката и условията на престой няма убедителни доказателства. Представеното удостоверение за налични суми по банковата сметка на жалбоподателят не доказва доходи или осигурени 50 евро издръжка на ден, тъй като удостоверената като наличност сума е възможно да бъде изтеглена във всеки следващ удостоверяването момент. Правилно органът е приел, че не може да се направи извод за целта на посещението, още повече, че не се установява и безспорно мястото на планирано настаняване и пребиваване.

В допълнение може да се посочи, че към подаденото заявление, по което е постановен отказ не са приложени и документи, които установяват намерението на кандидата да напусне територията на Република България преди изтичането срока на валидност на визата, за която кандидатства, съгласно чл. 13, ал. 2г от Н.. По Приложение II от Регламент (ЕО) № 810/2009 на Европейския парламент и на Съвета за създаване на Визов кодекс на Общността това са документи като доказателство за трудова заетост в държавата, от която жалбоподателят пристига, доказателство за притежание на недвижима собственост там, доказателство за интеграция, за семейни връзки. При тези обстоятелствата по делото, обосновано е приетото от органа, че не се доказват действителните намерения за пътуване на лицето.

На следващо място, представеното по делото Становище рег. № М-7931 от 24.04.2023г. на ДАНС, напълно съвпада с констатациите на административният орган, издал оспореният отказ, според което агенцията е провела съгласувателна процедура по чл.3, ал.3 от Инструкция № ков-04-02-351 от 15 август 2013 г. за условията и реда за съгласуване на заявленията за издаване на визи (Инструкцията). Според становището на ДАНС при извършена насрещна проверка в заявления от жалбоподателя адрес за престой се е установило, че за посочения период в хотела няма данни за направен а резервация от С. Х., което обстоятелство не изпълнява изискванията за издаване на виза, като доказва, че лицето няма адрес за пребиваване на територията на страната.

По изложените съображения настоящият съдебен състав приема, че обжалваният отказ за издаване на виза е издаден от компетентен орган, в предвидената от закона форма и в съответствие с материално-правните разпоредби и целта на закона, поради което жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена, а въз основа на направено искане в полза на ответника се присъжда юрисконсултско възнаграждение в размер на 80.00 лв..

Водим от горното, Административен съд София – град, I отделение, 63 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. М. Х., гражданин на П., [дата на раждане] , срещу отказ

за издаване на виза за краткосрочно пребиваване вид „С“ за Република България от 03.11.2022г. на консул в Генералното консулство на Р. България в Д., О..

ОСЪЖДА С. М. Х., гражданин на П., [дата на раждане] , да заплати на Министерство на външните работи, в полза ГК на Република България в Д., сумата от 80 лв., юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да се обжалва с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщението да страните за постановяването му пред Върховен административен съд.

СЪДИЯ: